

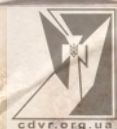
За Українську Самостійну
Соборну Державу!

Воля народам!
Воля людині!

Смерть московсько-більшевицьким окупантам України!

УКРАЇНА ПОГИВАЄ! ХТО ВИНУВАВИЙ В ЦЬОМУ

1 9 4 8

за Українську Самостійну
Соборну Державу!

Воля народам!
Воля людині!

Смерть московсько-большевицьким окупантам України!

УКРАЇНА ПОГИБАЄ ХТО ВИНУВАТИЙ В ЦЬОМУ?

Лице горить від сорому. Розпука розриває серце. Безмежна трагедія, до її переживає український народ, не зміщається в голові. Україна помирає! Україна стоїть над могилою! Україні готують невіддільну смерть!

Тут і там чуєш, читаєш, бачиш:

Український народ - сорокмільйоновий європейський народ. Україна і числом свого населення, і величиною території дорівнює найбільшій державі Європи. В нас більше, як тисячрічна історія, в нас стара культура. Ми один з найталановитіших народів світу. Наші землі багаті у всякі природні ресурси, в нас найкращий у світі чорнозем. В нас чудові визвольні традиції. В нас були козаччина і Січ, Хмельницький і Шевченко. Ми, українці, народ волелюбний...

А тимчасом...

Тимчасом нам українцям, сорокмільйоновому, європейському народові, народові, до нас тисячрічну історію, народові, до видає із себе Хмельницького і Шевченка, окупанти сьогодні написали, як недорозвинутим тубільцям Африки, статут колонії, назвали підступно цей статут "конституцією незалежної республіки", - і ми повірили, що ми... справді "незалежний", "державний" народ, що ми... справді "суверенні", "визволені". Тимчасом над нами українцями, як і нерідко маємо відвагу говорити

про себе як про один із найволелюбівших народів світу, ось уже сотні років напуть і змуцаться чужинці, ось уже тридцять років свиде батіг московсько-большевицьких окупантів, а ми часто навіть не помічаємо, не розуміємо цього, а ми часто змагаємо у складанні похвальних гимнів на честь наших гнобителів, на честь наших катів, а ми мільйонами кладемо голови на інтереси тих, до напуть і змуцаться над нами, а ми часто не за страх, а за совість служимо таким катом...

Тимчасом на нашій Україні, на нашій "медом і молоком текучій" землі, в наслідок грабінжухліба окупантами періодично вмирають з голоду мільйони наших знеможених працев батьків і матерей, мільйони наших сестер, братів, дітей, мільйони українських чоловіків і жінок! А ми на це все дивимось з німов покірністю, а серед нас не знайдеться відважних, щоб активно запротестували проти такого бандитського злочину над собою, над Україною, а в нас не знайдеться "ні одного козака серед мільйонів символічних", що хоч "саграпа в морду загопив"? Нам граблять в хліба, в промислової сировини, нашу економіку ставлять в колоніальну залежність від московського імперіального центру, нас піддають жорстокому колоніальному визиску, нас замуцують каторжних, кенесальних працев, а ми дакуємо нашим гнобителям - Сталіну і большевицькій партії за "цесливє і заможне життя", за їхню "допомогу" Україні...

Тимчасом на наших очах московсько-большевицькі злочинці чинять криваву розправу над українськими патріотами, до піднялися на святую героїчну боротьбу за волю і державку незалежність України, а ми не тільки до цього боялися, безчинно приглядаємося, але і нерідко самі приймаємо активну участь у знищенні борців за нашу волю, але і нерідко перевищуємо московських катів у цьому кривавому, злочинному ділі. Ми нерідко на радість нашим гнобителям, на вічну нашу ганьбу, в наших братів стрі-

ляємо, власними руками їх вішасмо, тортурасмо, знудаємося над ними, розривасмо їхні могили і викидаємо звідтам їхні трупи, помирвємо про них найогидніші найцинічніші наклепи, а ми часто знудаємося над мирним українським населенням тільки за те, що воно патріотичне. Хіба ж це не сором, не ганьба для нас ^{жк} для народу? Хіба ж є де в світі такий другий, поганий у цьому відношенні, народ, як ми, українці?

Тимчасом у нас, в Україні, немає української молоді. Де хіба ж це у к р а ї ж с ь к а молодь, оді тисячі комсомольців і піонерів? Кому вони служать? Куди вони йдуть? Що в них українського? Нічого! Не ж вони на наказ своїх московських вихователів шлють на наші національні святиці - на наші самостійницькі змагання, на нашу боротьбу за незалежність, на наших національних героїв. Це ж вони, задурманені відступною брехливою московсько-більшевицькою пропагандою, готові кожчасно стріляти в справжніх патріотів України, змусувати їх. Це ж вони готові видати большевицькій охорані своїх батьків за їхні любов до України, за їхні самостійницькі переконання. Скрізь у світі молодь становить найпатріотичнішу, найідейнішу частину свого народу. Скрізь у світі она патріотична, ідейна молодь - майбутнє народу. Інакше тільки в нас, в Україні. В нас - повторяємо це раз - майже немає у к р а ї ж с ь к о ї молоді. В нас тисячі яничарів, готових кожчасно боротися не за Україну, але згідно з волею своїх московсько-більшевицьких наставників, проти України. Такий стан може довести до того, що за кількадесять років в Україні не буде просто українського народу!! Чи ж може бути більша трагедія народу, як у цьому відношенні трагедія України?

Тимчасом значна частина українського народу в Україні не говорить українською мовою. В У к р а ї н і н е м а є у к р а ї ж с ь к о ї м о в и! І це не парадокс, це дійсна, хоч жалка, правда про сьогоднішню Україну.

мілив Україну. Українською мовою, мовою Левченка, Лесі Українки, Франка, Боднянського, сьогодні в Україні говорять тільки колгоспники. В містах в школах, головно видах, в армії, в державних установах, на фабриках, в заводах, серед української інтелігенції - майже неподільно панує російська мова - мова "старшого брата". Кожен народ у світі вважає за свій найперший національний обов'язок говорити своєю рідною мовою, цю мову плекати, боронити її прав. Це наказує кожному народові його національна честь, гідність, це наказує кожному народові його національні почуття. Соромитися своєї рідної мови, не вживати її, говорити мовою гноблелів власної батьківщини є рівнозначне національній зраді. Інакше є тільки в нас, в Україні. В нас майже половина нашого народу - майже вся інтелігенція, значна частина робітників - говорить тільки по-російськи. Виходить, що в нас, "хазлія" на сором нам самим, на сором усьому культурному світові, на сором нашому ХХ-му сторіччю, інші критерії національної чести і гідности. Звичайно, в "хазлія" і критерії "хазляцькі"...

Тимчасом в Україні приходить в стан повного занепаду українська культура. Во що ж спільного, наприклад, із справжньою літературою має сьогоднішня творчість т.зв. радянських письменників і поетів? Що спільного зі справжньою літературою мають усі ці похвали Сталіну, большевицькі партії, всі ці поеми, оповідання, повісті про "часливе" і "радісне" життя українського народу? Придушені большевицькою партією, відірвані від справжніх прагнень і потреб українського народу, не розвивається українська наука, українське мистецтво, музика, театр. Примушені бути національною тільки "формою", а змістом - "соціалістичною" молода українська культура в умовах большевицького панування цілком нищівна...

Тимчасом ми, українці, хоч і соромимьноновий, хоч і європейський народ, є на ділі ніщо більше, як тільки народ калюгідний рабів:рабів

з погляду нашого політичного становища, рабів з погляду нашого способу думання, рабів з погляду нашої духовної структури! Так, ми раби, немає гірших в світі! Фелдаги, партії касливіші від нас...". Ці слова, що їх кількадесят років тому назад Деся Українка адресувала тодішньому українському суспільству, можна і треба повністю адресувати великій частині українського народу суспільства і сьогодні в 1948 році!

Це величезна брехня, що "за роки радянської влади в Україні український народ досяг високого рівня національного, політичного, культурного" і це там усякого іншого рівня "розвитку", як де дивично на кожному кроці бреше большевицька пропаганда. Дійсно не прикрито, не сербовська правда про Україну така: Україна погирбас! Україна стоїть над могилою! Україні готуєть невідкильну смерть!

Ця трагічна правда тільки в незначній мірі міняє той факт, що в ім'я нашої національно-державної незалежності, в ім'я самотійної України з найбільшим героїзмом сьогодні борються десятки тисяч українських революціонерів і повстанців. На фоні загального незавидного національного стану українського народу, на фоні загального темного образу національної свідомості значної частини українського суспільства героїчна боротьба українських повстанців і революціонерів тільки підкреслює весь трагізм становища, що в ньому зараз перебуває український народ. В той час, коли одна частина українського народу піднялася на найвищу, найгероїчнішу боротьбу проти окупантів за наше національне і соціальне визволення, в той час, коли десятки тисяч українських революціонерів і повстанців ось уже впродовж кількох років ведуть збройну повстанську боротьбу спочатку проти гітлерівських, а від 1944 р. - проти большевицьких окупантів, коли в цій героїчній вільній боротьбі гинуть тисячі найкращих патріотів України, - в той час самий другі мільйони україн-

ського народу продовжують далі своє рабське існування: без протесту зносять найважливіші збудовані московсько-більшевицьких кат'їв над собою, нерідко своїми власними руками допомагають большевицьким імперіалістам ще дужче поневолювати Україну! В той самий час, коли одна частина українського народу в повстанській і підпільній визвольній боротьбі проти московсько-більшевицьких окупантів дає безприкладні зразки національної свідомості патріотизму, ідейності, героїзму, почуття національної честі, - в той самий час друга частина українського народу продовжує допомагати окупантам денегувати будувати їхню імперію - тврму для себе і для багатьох інших народів, продовжує далі по-рабськи волоцяти свої кайдани, а багато дехто, безпосередньо вислужувачись окупантам, продовжує далі своє мерзенне, ганебне діло зради Україні...

Загрозені майбутнім України, боліючи тією трагедією, що її переживає сьогодні наш народ, добре розуміючи, куди ведуть Україну московсько-більшевицькі вороги народу, ми українські патріоти, що стоїмо в безпосередній підпільній і повстанській збройній боротьбі проти окупантів б'ємо перед лицем усього українського народу, перед лицем усього світу в дзвін тривоги і кличемо: Україна в небезпеці! Україна по-гибає! Не на "Вершини розв'іту" ведуть Україну большевики, а в глибоку могилу!

Протріть, відчиніть очі ви всі, до цього не бачите! Пригляньтесь уважно нашому становищу! Стренекіться, подивіться ширше ті, які під ударами окупантського батога задеревіли, зробилися байдужими до народних справ, стратили сперед очей ширшу національну перспективу! Прислухайтесь до цього голосу ті, які мають українське серце, українську душу, ті, яким батьки дали українську кров, українське прізвище! Слухайте цього голосу ті, які хвилино, з невідомости, віров і правдою служите

окупантові! Побачите, що кожній справжній українській патріот сьогодні
мусить бути в даних тривоги! Завтра на це все може бути запізно!

Хто винуватий у цій трагедії, де її сьогодні переживає Україна? Хто
довів її до цього трагічного стану? Хто продовжує цей стан поглиблювати

В усіх трагедіях, де її сьогодні переживає Україна, винуваті в першу
чергу російські більшовики.

Це вони російські більшовики, в 1917-20 рр. пішли війною проти ство-
реної українським народом Української Народньої Республіки і насильно
її окупували.

Це вони, російські більшовики, під брехливим вислівом "Української
Радянської Соціалістичної Республіки" встановили в Україні режим полі-
тичного поневолення, режим колоніальної експлуатації України, режим
найжорстокішого культурного гноблення українського народу.

Це вони, російські більшовики, підступно прикривавчись гаслами "со-
ціалізму", "права народів на самовизначення аж до відокремлення", "бо-
ротьби за інтереси працівників" загнали український народ, що в 1917-18
роках встиг вже був визволитися з-під ярма царської Росії і проголосив
свою незалежну державу - Українську Народню Республіку, в нове це важ-
че ярмо ССРСР, в нове, ще важче ярмо московсько-більшовицької імперії.

Це вони, російські більшовики, фізично знищили і продовжують даля
знищувати мільйони українських патріотів - письменників, поетів, діячів
науки, учасників українських визвольних організацій, мільйони україне-
ських селян, робітників, інтелігентів. За роки більшовицького пануван-
ня в Україні мільйони українських патріотів згинули в безпосередній
боротьбі, в наслідок розстрілів, в тюрмах, на засланнях, на каторжних
роботах, в концтаборах, в голоду. Це вони, російські більшовики, всте-
лили українськими кістями Сибір, Середній Азія, береги північних кана-
лів, береги Льодового океану.

Де вони російські більшовики, вірні спадкоємці ганебної пам'яті царських імперіялістів, підкоривши собі сили України, ось уже тридцять років проводять в Україні політику грубого диктату, корстокого насилля, бандитського терору, варварського грабежу, політику повного знищення України не тільки як окремої політичної, культурної і економічної одиниці, але й як окремої етнічної одиниці!

Російські більшовики, більшовицька Москва, зажерливий, кровожадний імперіялізм московських більшовиків - ось перша і найважливіша причина всієї нашої сьогоднішньої національної трагедії, ось наш ворог. - І, ось проти кого в першу чергу мусять скеровуватися уся ненависть і вся боротьба українського народу! Не якнайглибше мусять собі усвідомити кожний українець і українка. Усвідомлення цього - це перша і найважливіша умова для того, щоб стати на правильний шлях визвольної боротьби.

За всіх сьогоднішніх трагедій України винуваті не тільки українські загро-
данці! Сталіна і його кремлівської кліки - українські більшовики - оці
всі вже померлі медведі, махси, затонські, ярки коцьобинські, що перші
допомогли більшовикам встановити їхнє панування в Україні, оці всі це
живі коротченки, макуільські, гречухи, корнійці, сердаки, грушецькі
і сотні їм подібних.

Де безпосередньо вашими руками, підлі зрадники України, руками вас - коротченків, макуільських, гречух, сердків, грушецьких більшовицька Москва копає Україні могилу. Де саме спирається на вас, зрадників, російсько-більшовицькі імперіялісти проводять своє бандитське діло винищення українського народу. Де за вказівкою, нібито українського уряду, згодою і при вашій участі більшовицька Москва винищує український націоналістичний елемент в тирмах, на засланнях, в безпосередніх терористичних збройних акціях, здушує українську культуру, щораз міцніше закріп-

дне за собою Україну як колонію. Не за вашою згодою і при вашій участі московсько-большевицькі злочинці позбавили десятки тисяч українських батьків і їхніх дітей, сотні тисяч дітей - їхніх дітей батьків! Не за вашою, нібито правителів України, згодою і при вашій участі московсько-большевицькі чекісти палять українські хати, українське майно, грабують українське населення, знудають над українським народом! Не за вашою згодою і при вашій участі сотні тисяч українських чоловіків і жінок, дітей і стариків за свій український патріотизм мучаться сьогодні і гинуть на большевицькій каторзі. Не ви допомогли большевицькій Москві обернути мільйони українських селян, робітників, інтелігентів у безправних, жорстоко гноблених і експлуатованих рабів. Вас проклинають сьогодні тисячі українців. Вас проклинають тисячі батьків, що ви їм замордували дітей, тисячі сиріт, яким ви знищили батьків. Вас проклинають мільйони обесцелених вакутих в большевицькі кайдани українських селян, робітників, інтелігентів. Не ви запровадили большевицької Москви, даєте змогу російсько-большевицьким імперіялістам обдурювати світ, що Україна нібито вільна республіка. Не вам вистачає нахабності і цинізму виступати від імені нібито вільного і щасливого в умовах ССРСР українського народу в той час, коли ці московсько-большевицькі імперіялісти так жорстоко гноблять Україну! Чи може бути більша підлість і мерзенність нашого вислужництва московсько-большевицьким окупантам України, як підлість і мерзенність нашого влччинного знудання над своїм власним народом, знищування його? Чи ви думаєте, що народ цього не бачить, не розуміє, або, якщо не сьогодні дещого не розуміє, то що він не розуміє цього завтра? Якою карою на вас потрібна щоб ви хоч скільки-небудь належно відпокутували на свої злочини щодо України, щодо українського народу? Не про вас, підлі

зрадники, писав колись наш пророк:

"...скажи.

Прорди своїм лукавим чудам,
Що пронадуть вони лихі,
Що їх безчестіє і зрада
І криводушіє - вогнем,-
Кривавим пламенним мечем
Нарізани на людських душах:
Що крикне кара невсищуца,
Що не спасе їх добрий цар,
Іх короткий п'яний господар
Не дасть їм пить, не дасть їм їсти,
Не дасть коня вам охляп сісти
Та утікати не втечете
І не сховатесь! Усвди
Вас знайде правда-мста, а люди
Підстерезуть вас, на то тех
Уловлять, і судить не будуть;
В кайдани туго скують,
В село на зрище приведуть,
І на хресті отім, без ката
І без царя, вас, біскуватих,
Розтнуть розірвуть, розіпнуть,
А кров'в валов собацк,
Собацк напоять! ..."

Чи не страшно вам? Чи не боїтеся майбутнього суду народу над вами?
Знайте: від справедливого суду народу ніщо вас не врятує!

А яка ж підла і ганебна заслуга в сьогоднішній трагедії України і

за вами - письменниками, поетами, журналістами, "істориками" й вам подібними бандитами пера т.зв. Радянської України?

Це саме ви, - тичини, корнійчуки, сосери, петровські і десятки дрібніших колег вашої професії - своїми памфлетами на честь партії, на честь советської влади допомагаєте більшовикам ширити брехню про "часливе" і "заможне" життя в Україні! Це саме ви, письменники, відображаєте в своїх творах Україну не такою, якою вона є насправді, але такою, якою її хочуть бачити відображеною московсько-більшевицькі гнобителі. Це саме ви письменники, журналісти, критики, "історики" своєю брехнею отруєте свідомість українського народу, одурманяєте його, допомагаєте більшевицьким гнобителям його розкладати. Це ви, працівники пера "мистці" поетичного слова, складаєте памфлети в той час, коли мільйони українських колгоспників, робітників, інтелігенції, примирають з голоду нерідко, ~~напевно, в самих рідних, коли~~ ~~сторін страждання,~~ коли по шляхах, по залізничодорожніх станціях валяються труни загинутих з голоду нерідко, ~~напевно, в самих рідних,~~ коли стогін страждання несеться з кожної колгоспної української хати, з кожного робітничого житла, коли ворог знищує тисячі найкращих синів України. Письменники поети кожного народу вважають за свій обов'язок поставити свій талант на службу в першу чергу власному народові, ~~у~~ власній батьківщині, вважають за свій обов'язок поставити свій талант, свої знання на службу ідеалам волі, справедливості. А що зробили зі своєю музою, із своїми знаннями ви? Кому ви їх запродали? Катам своїх батьків і матерей, своїх братів і сестер, катам України! Замість писати про терор над нашим народом, про його виснаж, про його нужду, замість йти напереду народові в його боротьбі проти гнобителів, замість запалювати народ на цю боротьбу - ви складаєте оди гнобителям України, ви складаєте листи подяки катам свого народу!

І при тому всьому ви ще й вдасте, що ви говорите нібито від імени усього українського народу! Яким правом ви це робите? Хіба ж ви ще не знаєте, що не вдячність, а люта ненависть мають у своїх серцях ~~мільйони~~ мільйони селян, робітників і інтелігентів до большевицької влади, до большевицьких гнобителів?! Ви цього не можете не знати. Та ви безхребетники, ви продажні акури, волієте писати те, чого від вас вимагають ваші громовиті господарі. Вони вам за це платять і ви їм по-собачому служите. Де ваше українське серце, де ваша українська дума? Чи на те вас породили українські матері, чи на те вас вигодувала українська земля, щоб ви допомагали окупантам ще глибше топити наш народ в багні неволі? Чи на те вас вчили українські матері української мови, щоб ви тепер українським словом допомагали большевицьким злочинцям ще сильніше затягти петлю на ший нашого народу? Большевицькі злочинці чинять свій кривавий хизацький шир над закутом в кайдани України, а ви - ви тичини, корнілчуки, сосори, бажаки, щоб закрити їхні злочини перед очима народу, щоб довести народ до очмаління палити їм кадило! Кадильники катів України! Продажні складачі панегіриків окупантом у чорні дні нашої національної неволі! Український народ вам за це добре понам'яте!

А ви українські інтелігенти! Значна частина відповідальности за сьогоднішнє становище українського народу лежить і на вас на українські інтелігенції в цілому як на напосвіченіші і в цьому відношенні найпередовіші частині народу.

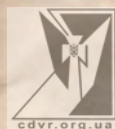
Де ж ніхто інший, а саме ви, українські інтелігенти головню в східних областях України, майже поголовир говорите по-російськи. Де ж саме ви, східно-українські інтелігенти маєте відвагу заявляти, що вам соромно говорити по-українськи тому, мовляв, що це... мова колгоспників Р.яв. дуже часто мова наших батьків! Де ж саме ви, східно-українські

інтелігенти, часто волієте посилати своїх дітей до російських шкіл, ніж до українських як те, щоб вони могли там краще засвоїти собі російську мову і доби їм, в наслідок цього, було потім легше робити кар'єру в системі окупанта! Це ж саме у ваших хатах щоденно розговорною мовою є мова російська. До вас ваші батьки в більшості випадків напевно селяни, що говорили по-українськи. Ми ж до своїх дітей говорите вже тільки по-російськи. Чи ж це не ганьба, не сором? Чи ж можете ви собі уявити, щоб інтелігент якого-небудь іншого європейського /та і не тільки європейського/ народу соромився своєї рідної мови, щоб він робив своєю розговорною мовою мову своїх гнобителів? Такого явища не існує ніде під сонцем, крім як у нас, в Україні! Чому ж соромляться своєї рідної мови росіяни? Чому ж вони, живучи навіть в Україні, або в серед якого-небудь іншого народу, вперто продовжують говорити своєю російською мовою! Чому ж ці росіяни будучи навіть в Україні, враз організують для своїх дітей російські школи? Причиною цього є в першу чергу сильно розвинуте в них почуття національної гідності, почуття патріотизму. В нас же цього немає. В нас же замість почуття національної гідності, національної гордості розвинулося типове рабське почуття національної меншовартості.

А як ви українські інтелігенти, виховуєте своїх дітей? Чи добаєте ви про те, щоб шляхом домашнього виховання протидіяти розкладовим впливам більшовицької школи, комсомолу, більшовицької пропаганди? Коли ми сьогодні примушені стверджувати, що сьогодні в Україні немає української молоді, то як же багато вини в цьому саме за вами, українські батьки і матері - інтелігенти!

Ще ви, українські інтелігенти, допомагаєте більшовикам одурманювати українські народні маси, беручи участь у масовій агітаційній чи там

"культурно-освітній" роботі. Наханавшись більшовицької брехні в школах, ви потім стараетесь поширювати її серед українських колгоспників, робітників. Ваше ж завдання як найосвіченішої частини народу цілком протилежне. Ви, маючи завдяки своїй освіті ширший розумовий кругозір, повинні саме допомагати зрозуміти українському колгоспникові і робітникові всю відступність і облудність більшовицької пропаганди, розкрити перед ним всю дійсну правду про Совецький Союз, ви повинні бути першими, передовими носіями проти більшовицьких революційних вивольних ідей. Скільки з вас виконує це завдання чи хоч би так розуміє свій обов'язок щодо свого народу? А так ви повинні його розуміти. Цього чекають від вас українські селяни і робітники, дуже часто напевно навіть батьки, цього чекає від вас український народ.

А ваша байдужність до загальнонародних, загальнонаціональних справ ваш кар'єризм, ваша боязливність, перед ким? Скільки з вас, освічені ці представники народу, боліє ось таким трагічним становищем України? Скільки з вас про це думає, це переживає, вважав своїм обов'язком за цим слідкувати, протиставитися цьому? А це саме ваш, освіченої частини народу, обов'язок, а не цих "найменших". Звичайно, щоб боліти свого роднішим нашим становищем, треба спершу бути самому справжнім патріотом України. Ви ж едєбільша - тільки патріоти СРСР, більшовицької імперії, багато з вас часто цілковито національні кастрати. А скільки то з вас за свою єдину життєву мету має свою особисту кар'єру, вислуження орденів, медалів в окупантів - катів вас самих і вашого народу? Ми розуміємо вашу обережність перед кид. Терористична практика більшовицьких глобителів мусіла вас цього навчити. Але ж ви далеко більше, чим обережні, вис - цілком спаралізовані страхом перед кид. І то спаралізовані до тієї міри, що це багатьох вас робить невідібними до будьякої дії, що це робить вас невідібними

навіть найдрібнішої, скількинебудь відважнішої дії, що це робить вас нездібними до будь-якої дії, яка б йшла по лінії тільки ваших власних вірних переконань, не рахувчись з тим чи це дозволено окупантом! Звичайно, при такому стані більшовицької громадянської поліції незважно було оточитися німбом нібито переможності, всесильності. Ви ж подивіться на наше революційне підпілля, на наш революційний рух! Чому ж це нібито всесильне мвд, сама згодка про яке багатьох з вас цілковито психічно парализує, - чому ж це мвд є безсильне супроти українського визвольного-революційного руху? Чому ж йому не вдається ось уже продовж чотирьох років знищити українське революційне підпілля? Виходить, отже, що з мвд і мгоб можна боротися. Це є відповідна ідейність, відповідна воля до боротьби, відповідна відвага, відповідна конспірація - там і мгоб, і мвд будуть безсильні. Але такої саме волі до боротьби, такої відваги, такої ідейності вам, українські інтелігенти, бракує.

А ви, західно-українські інтелігенти, що так це недавно любили чванитися своєю національною свідомістю, своїм патріотизмом? Скільки з вас сьогодні, слухавчи всілякі наклики на український визвольний-революційний рух, відвакується сказати хоч одно слово в його обороні навіть там, де його можна б було сказати, навіть там, де це не зв'язане було б з гідними репресивними наслідками? Ви, ще тільки недавно на словах так і патріоти, миті принашки, як мшні під мітлою. Ми знаємо цілий ряд випадків, де ви змикали двері своїх домів перед революціонерами, представниками підпілля, боялися обмінятися з ними хоч би кількома словами. Скільки з вас, тихоньких в'їдачів бакалійного хліба, сьогодні намагається, наприклад, поширювати ідеї нашого визвольного руху, щоб у цей спосіб скріплювати наші ідейно-політичні позиції серед українського народу? Де ж ця ваша національна сві-

домість, що ви нещодавно так недавно любили хвалитися, в чому вона проявляється? А скільки з вас пішло на службу до ворога, на пряму співпрацю з його поліційними органами? Хіба ж це все сумішше із справжнім почуттям національної гідності, із справжнім патріотизмом? По-нашому - ні трохи, по-нашому це низьке національної гідності, по-нашому - це пряма зрада України.

Допомагаєте своїми руками копати могилу Україні й ви, десятки тисяч українців, що працюєте на нижчих ярусах большевицької державної драбини, ви - участкові, голови колгоспів, бригадири, ланкові, начальники цехів, майстри, стахановці, заготовщики і сотні вам подібних чиновників, ви - сучасні "унгери" большевицької імперії!

Це безпосередньо вашими руками большевицька Москва обдирає українського селянина з хліба, з м'яса, з грошей. Це безпосередньо вашими руками большевицькі експлуататори витискають норми з робітників реалізують соцзмагання, здобувають стахановські рекорди. Це безпосередньо вашими руками большевицькі вельможі витискають в працьовитих українцях весь піт, осушують їхню кров. Це ви є той безпосередній батіг, до ним московсько-большевицькі імперіалісти ось уже впродовж тридцять років батохнуть українські народні маси, український народ. "Доборолась Україна до самого краю. Гірше для своїх діти її розпинають..." Ви напевно в своїй більшості не розумієте цього слова ганебного стамбульця. Та через це воно не перестане бути ганебним. Як до 1917 р. наші батьки і діди будували російську імперію навипередки вислужучи в "милолюбного" царя ордени і медалі і здобувачи для "малоросів" сумну славу найкращих наганців, так і ви сьогодні зі завязтям, гідним куди кращої справи, служити своїм московсько-большевицьким господарям. Це ви, наймити сталінської кліки, часто найгірше даєтеся

в-знаки українському народові. Це ви, "фельдфеблі" большевицького державного апарату, часто лютіше звучастеся над своїми братами, як ваші московські прикачки. Замість саботувати зарядження окупантів підривати большевицьку імперію і тим сприяти справі визволення вас самих, вашого народу, ви своєю вірною службою наймитів тільки до імперії скріплюєте, тільки допомагаєте большевицьким гнобителю де міцніше закріплюватися в Україні. Задумайтеся над тим, що ви робите, а побачите, яке це мерзенне діло.

Українських народних мас, - українських селян, значної частини українських робітників за сьогоднішню трагедію України ми не обвинувачуємо. Вони в цьому не винуваті. Саме серед них де збереглася Україна. Саме вони, незважаючи на всі практики окупантів, ставлять де найдорожчу в національному відношенні частину українського народу. Вони зберегли і вживають українську мову, українські звичаї, український побут, вони заховали українське серце і українську душу, вони найчутливіші до ідеї національно-визвольної боротьби, вони зміють по-справжньому боротися. Українські селяни і робітники - сьогодні основна база українського визвольного-революційного руху. Вони післали в підпілля, в Українську Повстанчу Армію своїх синів і дочок, вони в найбільшій мірі підтримують нашу визвольну-революційну боротьбу матеріально. Вони разом з підпіллям і УНА найактивніше борються проти московсько-большевицьких окупантів. Українські народні маси - запорука нашого майбутнього, гарантія нашого національного існування. Ім, українським народним масам, які незважаючи на всі гнобительські прийоми окупантів, зуміли зберегти своє національне обличчя, свою українську душу, зуміли зберегти волю до боротьби, ми сьогодні кличемо: Слава!

І тільки дякуючи з тому, що де є в Україні і національно-здорова, патріотична частина народу, ми разом з тривожно-трагічним "Україна

погибає", можемо кинути сьогодні в Україну всім нашим ворогам, усюму світові і другий, але все радісний, але все переможний оклик: Україна бореться! Не вся Україна впала перед ворогом на коліна! Не весь український народ рад!

Серед темряви большевицької неволі, серед трагедії нашого сьогоднішнього покоління могутнім полум'ям палає вся Україна, на весь Советський Союз, на весь світ вогонь нашої визвольної, революційної боротьби. Помилується ворог коли думає, що йому вдасться зламати нашу волю до незалежного державного життя, нашу волю до боротьби за наші національні права!

Прагнучи покласти край нашому національному і соціальному гнобленню, прагнучи покласти край зжуданням ворога і над нашим народом, прагнучи побудувати на Українських Землях українську державу українського народу, ми, українські революціонери і повстанці, ось уже чотири роки в умовах другої большевицької окупації України стоїмо в збройній підпільній і повстанській боротьбі проти московсько-большевицьких імперіалістів та їх українських агентів.

Вже чотири роки ведеться в Україні безприкладно героїська визвольна боротьба. В нашій дотеперішній боротьбі ми не тільки, що витримали всі дотеперішні большевицькі атаки, але й добилися на нашому революційному фронті значних успіхів. На значній території України ми не тільки зберегли, але значно поглибили національну свідомість українських мас, в небагатьох ні тут, ні ніде в Україні, в великій мірі ці маси зреволюціонізували, включили їх в безпосередню активну боротьбу проти окупантів, зберегли повну організованість нашого революційного руху, добилися значного поширення наших революційних ідей як на території самої України, так і поза нею, в тому числі і поза межами ССРСР, успішно поширюємо територію наших дій, голосно, збройно боремося

заявили перед усім світом, що український народ ніколи не погодиться на большевицьке панування на Україні і що він прагне жити самостійним державним життям. Остаточна перемога в нашій боротьбі буде за нами. Ніколи не вдасться ворогові зреалізувати його злочинні бандитські плани щодо України. Йому запорукою є наша сьогоднішня боротьба. Ми віримо в здорові сили України, у величезні спроможності українських народних мас, у їхній здоровий національний інстинкт, віримо в невимірну волю українського народу до самостійного національно-державного життя. Ця воля не дала нам загинути впродовж довгих сторіч неволі. Ця воля вивела нас у минулому сторіччі на шлях нашого національного відродження. Ця воля натхнула геніального сина України Тараса Шевченка проголосити пророчі могутні слова.

"... встане Україна
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі,
Невольничі діти..."

Буде так, як сказав наш великий Пророк!

Патріоти України! Українські селяни, робітники і інтелігенти!
Українці східних і західних областей!

В ту хвилину коли, з одного боку, московсько-большевицькі окупанти та їх українські запродавці - українські большевики намагалися зготувати Україні повну загибель, і коли, з другого боку, друга частина українського народу, висловлюючи справдані, віковічні прагнення украї-

ни - прагнення до національної і соціальної волі стоїть у завазі героїчній боротьбі проти большевицьких геобителів за Українську Самостійну Соборну Державу, - ми, українські революціонери і повстанці безпосередньо учасники збройної визвольної боротьби, кличемо вас:

Всі на фронт спротиву винищувальній політиці московсько-большевицьких імперіялістів в Україні!

Піднімайтеся на визвольну боротьбу за наше національне і соціальне визволення.

Активно вкльчайтеся в український визвольно-революційний рух!

Коли у визвольній революційній боротьбі стануть побіч себе всі українці Східної і Західної України, ворожою панування за наших землях приїде кінець!

Спільними зусиллями, спільно активнов протибольшевицьков боротьбов українців східних і західних областей Україна буде врятована!

Не вивчайте російської мови! Геть російську мову з українських родин, з українських середніх і високих шкіл, з українських міст, з усіх установ і підприємств в Україні! В Україні кожний українець хай говорить тільки українською мовою! Боротьба за українську мову за її права - складова частина боротьби за наше визволення, одна з основних ділянок нашого спротиву московсько-большевицьким окупантам!

Воріться з большевицьков розкладовою пропагандою! Виховуйте невих дітей на патріотів України, а не на її яничарів! Не приймайте участі в большевицькій пропагандивній і агітаційній роботі! Розкривайте, де лише можете, большевицьку брехню!

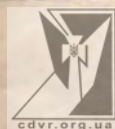
Саботуйте всі зарядження большевицької влади в промисловості, на транспорті, в сільському господарстві, в шкільництві, в культурно освітніх установах! Зривайте большевицькі пляни!

Шукайте зв'язки до українського революційного підпілля! Читайте нашу революційну літературу! Помирьте намі революційні ідеї! Включайтеся в активну організовану протибольшевицьку революційну боротьбу Най живе всеукраїнський революційний фронт спротиву гнобительській і експлуаторській політиці московсько-большевицьких окупантів в Україні!

Най кожний український селянин, робітник, інтелігент, кожний українець із східних і західних областей поставить собі запитання: хто він? Він за волю України, за її державну незалежність, кому не байдужна доля України, бажає він українському народові добра, даєть славу, любить він українську мову, свою рідну землю, Дніпро, минула України, тобто він патріот України, чи кому байдуже ці всі справи, чи він проти волі України, проти її державної незалежності, тобто він - зрадник України? Най кожний собі виразно відповість на це питання.

Коли ти патріот України, коли в тебе живе почуття національної і людської гідності, коли ти, як цього слід сподіватися від кожної чесної людини, соромишся бути зрадником своїй батьківщини, - а твоя Батьківщина тільки Україна, тоді твоїм прямим обов'язком є ставити спротив політиці гноблення України з боку московсько-большевицьких окупантів та їх українських агентів - українських большевиків, тоді твоїм прямим обов'язком є боротися за національне і соціальне визволення України з-під московсько-большевицького панування!

Від патріотів Україна сьогодні вимагає діл - не самої тільки хоч би і незнати як "глибокосердечної" любові: діл, що були б актами є спротиву московсько-большевицьким окупантам, діл, що були б актами боротьби проти московсько-большевицьких окупантів в ім'я національно державної незалежності України. Сьогодні замало тільки декларативної,

Бездільної любови до України. Активному наступові окупантів ми, патріоти України, мисимо протиставити активний спротив.

^{свідомо} Кожен український патріот повинен амагати до того, щоб боротися за Україну в рамках активно діючого сьогодні в Україні українського визвольного-революційного руху, репрезентованого Організацією українських Націоналістів під керівництвом Степана Бандери та Української Повстанчої Армії. Тільки тут ця боротьба може бути найуспішнішою. Коли ж хтось зараз не має можливости встановити зв'язки з українським підпіллям, хай тоді, використовувачи всі наявні можливості для цього, організує спротив московсько-большевицьким окупантам самостійно в місці свого перебування в місці свої права.

Патріоти України! Не дозвольте московсько-большевицьким окупантам реалізувати їх злочинні плани знищення України! Всі на боротьбу проти московсько-большевицьких імперіалістів та їх українських агентів! Хай гине ворог!

Геть з України панування московсько-большевицьких окупантів та їх українських агентів!

Хай живе визвольний-революційна боротьба українського народу проти московсько-большевицьких окупантів за Українську Самостійну Соборну Державу!

Смерть московсько-большевицьким гнобителям та їх вислужникам!

Могила, що її копають московсько-большевицькі гнобителі України, хай стане могилою їх самих!

Лютин, 1943 р.
Перевидано, 1950 р.

Видання Організації українських
Націоналістів/ОУН/.

